



Slunečnice

Anna Gajdošová

● ■ **pointa**

Slunečnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Anna Gajdošová

Slunečnice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Slunečnice

Anna Gajdošová



● ■ pointa

ISBN tištěné verze 978-80-7650-786-9

ISBN e-knihy 978-80-7650-964-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-965-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-963-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Copyright © 2022 Anna Gajdošová

*Věnováno mým bratrům, za to,
že dokázali rozsvítit světlo naděje
i ve chvílích naprosté tmy.*

„Ty seš fakt hroznej idiot, Jo,“ zasmál jsem se, když se rozplácla na zemi. Podal jsem jí s lehkým úsměvem ruku, aby se mohla znovu postavit. Ona se však pořád válela na zemi, až jsem se za ni začínal malinko stydět. Všichni se na nás dívali.

„Ha ha ha, opravdu hrozně moc vtipný, Jonathane,“ řekla zamračeně, ale po chvíli to už nevydržela a začala se smát i ona. Jedna z mých předností – mám opravdu nakažlivý smích.

„Ahoj, Jonny,“ usmála se na mě nějaká hnědovlasá holka a já jsem i přesto, že jsem ji vůbec neznal, kývl s úsměvem na pozdrav.

„Kdo to byl?“ zeptala se Jo, když se konečně normálně postavila vedle mě.

„Nemám absolutně žádný tušení,“ zakroutil jsem zamyšleně hlavou a doufal, že si třeba vzpomenu alespoň na křestní jméno dívky.

„Nevím, co se těm lidem honí hlavou, jako že pozdravím syna ředitele a on mi pak pomůže, až budu propadat?!“ pronesla Jo pisklavým hlasem, čímž jen napodobovala drtivou část holek, které mě zdravily, a já se musel nad její přesnou imitací zasmát.

„Nesmíš jim tak křivdit, třeba zdraví všechny sympatický a neodolatelně krásný kluky,“ namítl jsem.

„Tak to teda nechápu, proč pozdravila tebe,“ zasmála se vedle mě a já do ní jemně žďuchl.

„Seš zlá,“ vypláznu na ni jazyk a chci se už rozejít do třídy, když narazím do malého těla, které se stejně jako já ihned skácelo k zemi.

„Promiň,“ ozval se sotva slyšitelný hlas. Zvedl jsem své zelené oči a setkal jsem se s oceánsky modrými, které na mě vyděšeně koukaly.

„V pohodě, byla to moje chyba,“ malinko jsem se na něj pousmál a pomohl mu sebrat jeho věci ze země, protože ty mé už

byly dávno poskládané. Pod jeho kapucí, která je na devadesát devět procent zakázaná během vyučování, mu vykukovaly jeho tmavě hnědé vlasy. Byl doslova zabalený v černé. Ruce se mu opravdu až nepřirozeně třásly.

„Děkuju,“ špitl ještě, a dřív než jsem mu stihl oplatit jeho vyděšený pohled, zmizel mezi ostatními studenty.

„Šikovný jako vždy,“ pronesla za mnou ironicky Jo. Já ji ale vůbec nevnímал a očima jen skenoval místo, kde jsem ho viděl naposledy, jako by se tam měl zase zázračně objevit.

„Znáš ho?“ řekl jsem, stále lehce fascinován tím klukem, měl prostě něco do sebe, až jsem nechápal, že jsem se s ním nezačal bavit už dřív a že už dávno nejsme kamarádi. Ještě chvíli jsem se ho snažil vyhledat pohledem, ale už byl dávno pryč.

„Nevím, asi ne,“ pokrčila nezaujatě rameny vedle mě. V dálce jsem zahlédl roztomile rozčuchaný drdol a oříškové oči plné jisker.

„Gabi!“ trochu jsem vyjekl, Gabriela se na mě usmála a rychle mi spadla do náruče, která už byla připravena jen na ni. Gabi se natiskla na mé rty. Položil jsem jí ruce na boky a ona ty své zapletla do mých vlasů. Neviděli jsme se celý víkend, opravdu mi chyběla.

„Jo, jasný, chápeme, dlouho jste se neviděli, pomalu jste bez sebe umírali, ale to stačí,“ zasmála se Jo ironicky a my se s Gabi od sebe se smíchem odtáhli.

„Všechno zkazíš, kočko,“ zasmála se Gabi těsně předtím, než se přivítaly.

„Budu muset jít na biologii, potkáme se na obědě?“ pronesl jsem trochu do ticha, protože ti dvě se už dávno začaly bavit o tom, kdo z jejich oblíbených zpěváků bude mít ve městě koncert. Když mi však obě svoji odpověď potvrdily kývnutím, odešel jsem do třídy.

Sedl jsem si až dozadu, za mým kamarádem Neilem, kde je mé obvyklé místo. Pozdravil jsem se i s Jamesem a Tadashi, kteří seděli v lavici před námi.

Protože učitelka už dávno něco psala na tabuli, chtěl jsem si vzít sešit, jenže jsem si všiml ještě jednoho sešitu, který rozhodně

nebyl můj. Najednou se v mé hlavě zrodil nápad, že patří tomu modrookému chlapci. A že jsme si ho nejspíš museli prohodit při té srážce.

Sešit, který působil jako deník, byl namalovaný černým lakem, přes který i tak trochu prosvítala jeho původní barva

Pomalou jsem ho otevřel a nemyslel na to, že je to ode mně velmi neslušné a že bych rozhodně neměl strkat nos do cizích věcí, protože já sám to naprosto nesnáším.

2.

Jak se můžu každý den zvednout a jít do školy, když všechny mé pocity mě táhnou dolů jako tisícikilové závaží.

Zhluboka jsem dýchal a snažil se na sebe poutat co možná nejmenší pozornost, i když to nebylo vůbec lehké.

Jak můžu každý den promluvit, když mám pusu sešitou pevnou nití vzpomínek.

Jak můžu ještě žít, když každá má myšlenka směřuje jen k tomu jednomu.

Vše začalo 23. září 2005, kdy jsem si uvědomil, že jsem gay.

Prudce jsem zavřel deník, protože jsem věděl, jak důležité a osobní to musí pro toho kluka být. Nemůžu mu přece jen tak čmouchat v jeho nejtemnějších myšlenkách, už tak jsem si dovolil příliš.

Na chvíli jsem věnoval pohled tabuli, abych zjistil, že vůbec nevím, o co jde. Náčrty buněk mi nic ani zdaleka neříkaly.

Neil hrál nějakou hru na mobilu, a protože se chtěl dostat do dalšího levelu, nevěnoval mi sebemenší pozornost.

Čehož jsem ihned využil, pomalu jsem vzal deník znovu do rukou a jemně prolétl listy, abych viděl, kam až je popsáný.

Deník byl opravdu tlustý a popsáný až do poslední strany. Což mě přivádělo k myšlence, zda je daných deníků víc.

Chtěl jsem to zjistit, ale jak rychle jsem deník otevřel, tak rychle jsem ho i zavřel. Uvnitř mě se odehrával morální souboj, a tak jsme tohle gesto několikrát za sebou zopakovali.

Spolužák Steven, který se zrovna podíval mým směrem, jen nechápavě nad mým počínáním zakroutil hlavou a raději znovu pohled stočil k nesrozumitelným věcem na tabuli, než aby se díval na takového pošuka, jako jsem já.

Tohle není správné. Nemůžu strkat nos do cizích věcí. Absolutně nic mi do toho přece není.

Když jsem sám sebe přesvědčil, že deník už neotevřu, vrátil jsem ho zpátky mezi své věci a rozhodl se toho kluka ještě dnes najít a deník mu vrátit.

A i když mě celou hodinu svrběla ruka od toho, jak moc jsem chtěl deník znovu listovat, neudělal jsem to.

3.

Zazvonilo na konec hodiny a já jako namydlený blesk vystartoval ze třídy. Nevšímal jsem si volání kluků, kteří nechápali, proč nečekám na ně jako každý jiný den. Procházel jsem davem a pečlivě se rozhlížel kolem sebe, jestli ho náhodou nezahlednu.

Pamatuju si, že mu nebylo příliš vidět do tváře a já si tak nemohl zapamatovat každý detail jeho obličeje, podle kterých bych ho mohl jednoduše poznat. Možná proto se za mnou všichni ohlíželi a věnovali mi pohled hodný narušeného psychopata, když jsem se k nim skláněl jen proto, abych se jim dlouze podíval do obličeje.

Já si jich ale vůbec nevšímal, důležitý byl jen ten kluk. Musel jsem ho najít a předat mu to, co mu právem patří. Určitě se už musí po tom deníku shánět.

Nikde však po něm nebylo ani vidu, ani slechu.

Chtěl jsem ho ještě dál hledat, ale jak se blížil konec přestávky, tím méně bylo na chodbě žáků a tím se snižovala i naděje, že ten kluk mezi nimi bude.

Zazvonilo na konec přestávky a já chtě nechtě musel na další hodinu, měl jsem jich až moc zameškaných na to, abych si teď mohl dovolit hodinu vynechat.

Třeba budu mít štěstí a potkám ho na obědě, který by měl po matice následovat.

Všiml jsem si velkých hodin, které ukazovaly, že jestli sebou okamžitě nehodím, budu zahrabán na učitelčiným dvoře hned vedle její kočky.

Rozutíkal jsem se proto přes chodbu a snažil se neupadnout.

Naštěstí jsem byl pořád rychlejší než učitelka, a tak jsem doběhl do třídy dřív než ona, i když jen o pár minut.

Tuhle hodinu jsem nesdílel ani s jedním z mých nejlepších kamarádů, a proto jsem si mohl dovolit jen mlčky zaplout do lavice a v pololehu tak přečkat až do další přestávky.

„Jonny, co se děje? Od biologie jsi nějaký rozrušený,“ zeptal se James, když přišel k našemu stolu.

Na tácku měl mimo jiné i hranolky, čehož Neil ihned využil a začal mu je po jedné krást.

„Nic, jsem jen nějaký unavený. Po škole půjdu hned domů a pořádně se vyspím.“

„Ale zlato, dneska jsme přece chtěli jít do kina,“ povzdechla si vedle mě Gabi a já ji chytl za ruku a něžně ji políbil na hřbet ruky.

Tohle gesto jsem dělal skoro pořád. I když se mi možná líbilo víc, než se to líbilo Gabi. Přišlo mi to milé.

„Promiň Gabi. Fakt potřebuji trochu spánku.“

„Neviděli jsme se celý víkend,“ namítla s nakrčeným čelem, které nevěstilo nic dobrého. Bylo to takové její osobní znamení toho, že je s něčím nespokojená.

„Já vím. Vynahradím ti to, slibuju.“

„To bych ti teda radila,“ odsekla, a než jsem stačil něco říct, rychle odešla pryč z jídelny.

„Co jí zase je?“ zeptal jsem se Jo, která si právě cosi čmárala do bloku.

Normálně bych se jí asi zeptal na to, co kreslí, a snažil se jí do kresby nahlédnout, ale potom co Gabi odešla, jsem na to neměl náladu, tak jsem musel jen doufat, že mi to potom třeba ukáže sama od sebe, protože kreslí opravdu skvěle.

Tohle jsem ale ihned zavrhl, když se chtěl podívat Tadashi, Jo ho ihned odehnala. Nejspíš tenhle obrázek bude jen pro její oči.

„Nevím, ale radši teď za ní nechod' a prostě jí nech vychladnout,“ řekla nezaujatě a začala tak zběsile kreslit čáry přes celou nažloutlou stránku, až Tadashi vedle ní polekaně poskočil.

Po chvílce váhání jsem nakonec přikývl, protože jsem usoudil, že tomu nejspíš rozumí víc než já, a raději se věnoval dál svému obědu a přemýšlení o tom, kde mám záhadného kluka zastihnout.

Nikdy předtím jsem si ho nevsíml. Což bylo opravdu zvláštní, po většinu času si lidí kolem sebe všímám. Neříkám, že znám

každého naprosto dokonale, ale mám prostě všeobecný přehled ohledně lidí na naší škole.

Neil mezitím dál kradl Jamesovi hranolky a James dělal, že to nevidí, protože věděl, že mezi Neila a jídlo by se postavil jen čirý blázen. A taky to byl náš Neil a tomu nikdo nikdy nic neměl za zlé.

Protože i když nám Neil občas vzal pár hranolek nebo snědl půlku hamburgeru, nikdy by se na nás nevykašlal, ani by nás nikdy nezradil, a to je pro nás mnohem důležitější.

„Už budu muset jít, rád bych si ještě něco vyzkoušel, než mi začne hodina. Napíšeme si?“ zeptal jsem se stolu, a když se ozvaly jen samé kladné odpovědi, vstal jsem, odnesl svůj tácek a pak se svižnější chůzi dostal ven z jídelny.

Došel jsem do hudebny, ve které mám mít za dvacet minut hodinu. Naštěstí tu ještě nikdo nebyl a já tak mohl s klidným srdcem sednout za klavír a nechat, ať mé dlouhé prsty dopadnou na černobílou klaviaturu.

Už od rána si v hlavě prozpěvuji melodii, kterou jsem vymyslel, a potřeboval jsem si ji zahrát, aby mi zůstala v hlavě a nevypařila se při první příležitosti.

Kmítal jsem rukama po klávesách, hrál onu melodii neustále dokola, občas si ji musel zazpívat, abych našel ten správný tón, a snažil se vymyslet nějaký text, který by se k té písni hodil.

Doma jsem napsal už tucty melodií a spousty textu, ale teď jsem nějak nevěděl, jak začít.

Nic se k tomu dostatečně nehodilo.

Melodii jsem hrál pořád dokola, až si mé prsty zapamatovaly každý tón a já tak už ani jednou nesáhl vedle. Konečně to znělo plynule a mnohem víc to lahodilo uším.

Chvilí jsem jen zkoušel náhodná slova, ale po minutách marných pokusů jsem to prostě vzdal a jen mlčky hrál melodii, abych si ji v téhle podobě co nejvíce vtiskl do paměti.

Měl jsem pocit, jako by tu byl někdo se mnou. Víím to, protože jsem pohled té osoby cítil v zádech.

Rychle jsem se otočil, ale nikoho jsem neviděl, kromě dveří, které se s hlasitou ránou zavřely od toho, jak je někdo rychle rozrazil.

Někdo tady rozhodně musel být.

Nemohl jsem se tím ale zabírat příliš dlouho, protože do dveří přišla učitelka a začala hodina.

Nepřemýšlel jsem o tom ale ani, když hodina skončila a já se vydal cestou domů. V ten den to bylo pro mě až na posledním místě priorit.

• • •

Domů jsem to od školy neměl daleko, a tak jsem už za patnáct minut svižně chůze stál před domem a snažil se najít ten správný klíč od dveří. Povedlo se mi to až na poslední pokus a já konečně otevřel dveře.

Vůně a teplo domova mě hned jako velké paže ovinuly kolem těla a já potlačil jsem pokušení nad tím blaženě zaskučet.

Rychle jsem ze sebe skopnul boty nehledě na to, jak bude mamka později vyvádět. Skoro až nadlidskou rychlostí jsem vyběhl schody a skoro od dveří skočil do měkké postýlky. Zachumlal jsem se do dek a všechno okolo deníku, Gabi a zvrтанé písemky z matiky mi alespoň v tuhle chvíli bylo naprosto jedno.

• • •

Probudil jsem se, až když byla venku tma a ze spodního patra se ozýval hlasitý smích. Natáhl jsem se pro svůj mobil do kapsy, abych zjistil, že jsem spal něco málo přes pět hodin a že jsem překvapivě ještě unavenější, než jsem byl předtím.

Rukama jsem si protřel obličej a vlepil si pár malinkatých facek na obě tváře, abych se alespoň trochu probral, což mělo tak mizivý účinek, že jsem si nad tím unaveně povzdechl.

Vzal jsem batoh a jedním ladným pohybem jsem z něj na svou postel vysypal veškerý obsah.

Jakožto syn ředitele bych měl být asi neuvěřitelně chytrý a mít samé dobré známky. Hlásit se na matematické olympiády, ty s přehledem vyhrávat a být každoročně zvolený jako premiant třídy.